

**Ὁ Παππαμιχαλόπουλος ὁ σεβνταλῆς,
κὶ ὁ ἀφελουτιμότατος ὁ Φασουλῆς.**

Φ. — Ὁ Παππαμιχαλόπουλε, τοῦ ἔθνους εὐεργέτα,
τὰ πάντα περιφρόνησε καὶ ὄλα μούντζωσέ τα,
ἀφοπλισμόν, προσχώρησιν καὶ ἄλλας ἀηδίας,
καὶ δέξαι τὰς προσήσεις μου ἐκ μέσης μου καρδίας,
γιατ' εἰς ὃ μόνος ἀνθρώπος, πούχεις μῆλο καὶ γνώσι,
κὶ ἓνας τοιοῦτος ἀνθρώπος βεβχίως θὰ μὰς σώση.
Ἐγὼ δὲ γόνυ ταπεινῶς ἐνώπιόν σας κλίνω
κὶ εἰς χεῖρας σας τὸ μέλλον μου καὶ τὸ παρὸν ἀφίνω
καὶ σὰς προσφέρω στέφανον ἀπὸ κοκκινογούλια,
ἐνῶ κτυποῦν ἴσῃς ἐξοχαῖς τοῦ Μάη τὰ νταούλια,
ἐνῶ πετοῦν οἱ ἔρωτες ἴστο πράσινο χορτάρι
καὶ ψάλλουν τὸ ἑωθινὸν τῆς Πλάκας οἱ γαιδάροι.
Π. — ὦ! εὐχαρίστως δέχομαι τὸ τίμιόν σας δῶρον
ὡς ἐκτιμήσεως πολλῆς κὶ ἀγάπης νέον φόρον,
καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ, ἰὰν εὐαρεστήσθε,
καὶ σεῖς εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων μου νὰ εἰσθε,
κὶ ὅπως καλῶς ἐκ τῆς σπουδῆς γνωρίζετε τοῦ κόσμου,
δὲν θὰ μετανῆσετε, ἂν γίνετε ἴδικός μου.
Φ. — Τιμὴν μεγάλην βέβχια καὶ δόξαν θὰ τὸ ἔχω,
ἰὰν κὶ ἐγὼ κατόπιν σας νυχθημερόν προστρέχω,

ἂν τὸν χορὸν τὸν ἔθνικὸν εἰς τὰ Ταμεῖα σύρω,
κὶ εἰς πᾶσαν γῆν Ἑλληνικὴν κοκκινογούλια σπείρω.

Ὁ ἄνερ πολυμήχανε, μὲ κρίσιν ἐξαισίαν,
ὅταν κὶ ἐγὼ συλλογισθῶ τὴν νείαν σας θυσίαν,
πὼς σεῖς ἐξ ὄλων τῶν λοιπῶν εὐρέθητε καὶ μόνον
μὲ τόσον ἄλγος ἔθνικὸν καὶ τῆς καρδίας πόνον
ἐκ τοῦ δεινοῦ ἀποκλεισμοῦ νὰ σώσετε τὸ γένος,
ὡς πατριώτης ἀληθῆς κὶ ἄνῆρ πεπειραμένος,
δὲν ξέρω τί νὰ σας εἰπῶ νὰ σας εὐχαριστήσω
κὶ εἰς ποῖον μέρος τρυφερά νὰ σὰς γλυκοφιλήσω.
Π. — Λοιπὸν ἀναγνωρίζετε πὼς ἐγίνε θυσία;
Φ. — Καλὴ καὶ θέλει ῥώτημα... τὸ λέγω δημοσίᾳ
Ἐγὼ φρονῶ πὼς δι' ἐνὸς ἴδικόν σας Ἰπουργεῖου
εὐθύς θ' ἀπεκαθίρετο ἡ κόπρη τοῦ Αὐγείου
καὶ δὲν θὰ ἐσφουμῆται τὴν εἰσοδήτην βαρβάρων...

Π. — Κὶ ὅταν τὸ πραξικόπημα συνέβη τῶν Βουλγάρων,
ἴστον Θεοδώρακη ἔλεγα καθὲς στιγμὴ καὶ ὥρα:
«Μωρὲ ἴστ' αὐγά σου κάθισε αὐτὴ μὴ μὸν πέρνης φόρον,
τί προσκαλεῖς, βρε ἀδελφεῖ, σεσὰς τῆς ἐπιδοσίας,
τί σχέσιν ἔχομεν ἡμᾶς μὲνὰ τῆς Βουλγαρίας»

Ἐάν τὴν Φιλιππούπολιν οἱ Βούλγαροι θὰ πάρουν
καὶ ὕστερα ἴσθην Ἑρακλικὴν Χερσόνησον σαλπάρουν,
τί σχέσις ἔχομεν ἡμεῖς μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ;...
Βρὲ Θεοδώρακη, ἄκουσε καὶ γύρισε ἴστα πρῶτα,
ὅς λείψουν τὰ τρεχάματα, οἱ πόλεμοι καὶ οἱ λόγοι,
καὶ μόνον νέα δάνεια παντοῦ συνωμολόγει.
Ὅταν δὲ πάλιν ἤκουσε καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην,
καὶ ὑπεσχέθη ἵσθον Μοῦι νὰ κάμῃ τὴν εἰρήνην,
παρέβλεπε τοῦ πράγματος τὴν καθαρὰν οὐσίαν
καὶ εἰς τοὺς τύπους εἶδε μεγάλην σημασίαν,
καὶ ὅλους μᾶς ἐθύμωνε καὶ μᾶς ἐστενοχώρει
καὶ ἴσθην Εὐρώπην ἔλεγε πῶς δὲν θὰ ὑπεχώρει
ἵσθον βίαιον ἀφοπλισμόν, ἀλλὰ εἰς τὸν ἥρῃμα,
καὶ τὸν καιρὸ μᾶς ἔτρωγε μὲ τὸνα καὶ ἄλλο ψέμμα.
Ἄλλὰ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα «παραιτήσις μὴ δώσης,
καὶ τὸ ξερὸ σου θὰ κτυπᾷ καὶ θὰ τὸ μετανοιώσης.
Μπορεῖ καὶ ὁ ἀφοπλισμὸς ἐκ μέρους μας νὰ γίνῃ
καὶ πάλι ἴσθην Κυβέρνησις τὸ κόμμα μας νὰ μείνῃ.
Τόσαις χιλιάδες ἐφεῶροι θᾶναι ὀικοὶ μας ψῆφοι...»
ἀλλ' ἐκεῖνος, φίλε μου, ἠκαμάρωνε σὰν νύφη,
καὶ προσοχὴν ἵσθους λόγους μου δὲν εἶδε καμμίαν,
ὡς ποῦ τὸ ἔθνος ἐφθασε σ' αὐτὴν τὴν τρικυμίαν,
καὶ ἐκλήθη πρὸς σχηματισμόν ὀικοῦ μου Ὑπουργείου,
νὰ σώσω τὴν Ἑλλάδα μας ἀπὸ τοῦ ναυαγίου.
Πλὴν δυστυχῶς καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν πατρίδα
εἰς τόσον σάλον ἐθνικόν καὶ τόσῃν καταιγίδῃ
δὲν ἐκατόρθωσα καὶ ἐγὼ Κυβέρνησις νὰ κάμω
καὶ εἰμπορέσω οὕτω πῶς τοὺς φίλους νὰ συνδράμω.
Φ.—Τί κρίμα ! τί δυστύχημα φοικτόν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
ν' ἀφήσουν ἕναν ἄνθρωπον μὲ τόσῃν ἐξυπνάδα
καὶ νὰ μᾶς φέρουν ἐξαφνα ἐν ἄχρουν Ὑπουργεῖον
νὰ σώσῃ τὰ συντρίμματα τῶν τόσων ναυαγίων.
Καὶ ὅταν μ' ἐβεβαίωσαν καὶ ἤκουσα καὶ εἶδα
πῶς θ' ἀναλάβετε καὶ σεῖς τοῦ κράτους τὴν πυξίδα,
τί εὐτυχίας ἐπλασα καὶ τί χαρὰ τὸ πῆρα...
ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν ἔχομε οὔτε ἵσθον ἤλιθον μοῖρα
καὶ ἔχασαμε τὸν μπούσουλα μ' αὐτὰ τὰ σῆκω πέσε...
μωραίνει Κύριος λαόν, ὃν βούλετ' ἀπολέσαι.
Π.—Ναὶ μὲν ἐτόλμησα καὶ ἐγὼ μὲ πᾶσαν μου θυσίαν
νὰ ἔλθω εἰς τὰ πράγματα καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν
καὶ διὰ σᾶς νὰ ἐργασθῶ καθόσον εἰμπορέσω,
ἀλλ' ἤθελαν καὶ τὴν βουλὴν εὐθύς νὰ συγκαλέσω.
Μὰ τοῦτο δὲν ἐσύμφερε ἵσθον κόμμα μου καθόλου,
γι' αὐτὸ λοιπὸν τοὺς ἔστειλα καὶ ἐγὼ κατὰ διαβόλου,
διότι, ὡς γνωρίζετε καὶ σεῖς ἐκ τῶν προτέρων,
προτιμητέον πάντοτε τὸ ἴδιον συμφέρον.
Φ.—Εἰς τοῦτο εἶμαι σύμφωνος πληρέστατα μαζί σας
καὶ ταύτην ἔχει τὴν ἀρχὴν ὁ ἐν Ἑλλάδι ζήσας.
Πρέπει κανεὶς νὰ σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του,
καὶ τὴν πατρίδα νὰ ἀγαπᾷ μὲ τὰ ζῆμιώτον του.
Πρὸ πάντων δὲ οἱ Ἕλληνας τῶν νεωτέρων χρόνων
ναὶ μὲν λατρεύουν ἐμμανῶς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν προγονικῶν μνημείων,
ἀλλ' ἀγαποῦν πλείοτερον τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.
Πόσα καλὰ ἐλπίσαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ Μολάοι !...
ἀλλὰ ἐνῶ ἐτρέχατε νὰ πιάσετε τὸν Μάη,
χωρὶς νὰ τὸ προσμένετε καὶ ἡμέρα μεσημέρι
μόνο τὰ γαϊδουράγκλαθ σᾶς ἐμειναν ἵσθον χέρι.
Τί ἔχασε καὶ ἡ πατρίς καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ Μολάοι !...
ἐν τούτοις ὅλα θὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ κολαί.
Δὲν χάνετ' ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσῃν ἐξυπνάδα
εἰς ὅποιον μέρος καὶ ἂν ζῇ, πρὸ πάντων ἴσθην Ἑλλάδα.
Ἄς ἔχωμεν ὑπομονὴν, καὶ ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ,
ποῦ θὰ σᾶς ὀδῶν ἵστα πράγματα οἱ σεβαστοὶ σας φίλοι,

καὶ τὰ κοκκινούλια σας μὲ τόσῃν ἀφθονίαν
θὰ σπείρωνται ἴσθην Ἡπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν,
καὶ τότε, φίλε σεβαστέ, ἐν πάσῃ παρρησίᾳ,
θὰ σᾶς ζητήσω πιά καὶ ἐγὼ δαπάνη δημοσίᾳ
εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ σταλῶ μετὰ ἐγεμυθίας,
διὰ νὰ φέρω ἀπ' ἐκεῖ ὀλίγας συμπαθείας
περιφανῶν διπλωματῶν καὶ φίλων πολυτίμων,
καθὼς καὶ ὁ Γεννάδιος καὶ ὁ κύριος Φιλήμων,
διὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸν καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον...
Π.—Εἶσθε τῶντι φίλος μου ἐκ τῶν προθυμοτέρων,
καὶ τοῦ Ὑψίστου δέομαι νὰ εὐρῶ εὐκαιρίαν
γενναίως ν' ἀνταποκριθῶ ἴσθην τόσῃν σας λατρείαν.
Φ.—Σᾶς προσκυνῶ γονυπετῶς καὶ ἂν πάλιν προσκληθῆτε,
ἐν μέσῳ ἄλλων φίλων σας καὶ ἐμὲ μὴ λησμονῆτε.
Τί ἔχασε καὶ ἡ πατρίς καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ Μολάοι !...
ἐν τούτοις ὅλα θὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ κολαί.
Σᾶς προσκυνῶ γονυπετῶς...
Π.— Σᾶς προσκυνῶ ἐπίσης,
καὶ δέξασθε τὰ σέβη μου καὶ τὰς εὐχαριστήσεις.

Νὰ καὶ τηλεγραφήματα, αὐθεντικὰ μηνύματα.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, πρώτη τοῦ μηνός.—Σχεδὸν ἐσπέρας ἦτον,
ὅταν ἵσθων Λόρδων τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τῶν Κοινοτήτων
ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀνήγγειλεν ὁ Ρόσμπερυ ἐντόνως
πῶς ἐσβυσεν ὀλοτελῶς τῶν Ἀθηναίων ὁ Χρόνος
τὸ τοῦ πολέμου κήρυγμα, τὸ τόσον φλογερόν,
καὶ ὁ μπλόκος εἶναι ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν.

ΑΥΤΟΘΙ, δύο τοῦ μηνός.—Εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας
ὁ Δούνης εἶναι ζήτημα νυκτός τε καὶ ἡμέρας,
καὶ ἀφοῦ καὶ τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐσβύσθη,
εἰρήνη δωδεκαετῆς φρονοῦν πῶς ἡσφαλίσθη.

ΠΑΡΙΣΙ, τρίτη τοῦ μηνός.—Ὁ Φραισσινὲ μαθὼν
πῶς σκέπτεται τὸν πόλεμον καὶ ὁ Δούνης νὰ μουντζώσῃ,
καὶ πρὸς τοὺς νέους Ἕλληνας μεγάλως συμπαθῶν,
τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν ὑπόσχεται νὰ δώσῃ.

Ἐκ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.—Ὁ Βισμάρκ ἀμέσως ἐξαφνίσθη,
μαθὼν πῶς τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐσβύσθη,
καὶ τώρα πλέον ἡσυχος διὰ τοὺς Τούρκους μένει
καὶ εἰς τοῦ Βισβὰδεν τὰ λουτρὰ ἀμέριμνος πηγαίνει.

Ἐκ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.—Ἀκούσασα ἡ Πύλη
πῶς καὶ ὁ Δούνης ἄφησε ἵσθον πόλεμον ὑγείαν,
τοῦ Μετζιτιῆ παράσημον σκοπεύει νὰ τοῦ στείλῃ
καὶ μιὰ Χανοῦμ πεντάμορφη ἀπὸ τὴν Γεωργίαν.

Ἐπιστολὴ τοῦ Φασουλῆ.

Ὁ Δούνη μου παμφίλτατε... τώρα ποῦ ἡσυχάζεις
καὶ ἐκεῖνο τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» δὲν βάζεις...
καὶ ἐγὼ μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζομαι πολλῆς...
ὁ πρῶν δολοφόνος σου καὶ φίλος...

Φασουλῆς.